

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: a) **H. T. C., s. r. o., X**
sídlem T. J. P. 1389/5, N. U., X O.

b) **Mgr. Ing. P. H., insolvenční správkyň žalobkyně a)**
sídlem T. 1835/13, X P. 2

obě zastoupené advokátkou JUDr. Ing. Petrou Novákovou, Ph.D.
sídlem Chodská 9, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**
sídlem Lazecká 545/22, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2023, č. j. 1378161/23/3101-51523-803716,

takto:

I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 13. 7. 2023, č. j. 1378161/23/3101-51523-803716 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení částku 18 708,16 Kč a žalobkyni b) částku 23 031,96 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Mgr. Petry Novákové, Ph.D., advokátky sídlem Chodská 9, 120 00 Praha 2.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobkyně a) je v úpadku (proto dále také „úpadce“), který je na základě usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 2. 2. 2023, č. j. KSOL 10 INS 17564/2016-B-741 řešen konkursem. Žalobkyně b) je insolvenční správkyň úpadce.
2. Dne 18. 4. 2023 vyzvala žalobkyně b) žalovaného, aby do majetkové podstaty úpadce vrátil daňové přeplatky a s nimi související úroky z vratitelných přeplatek podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, jakož i úroky z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 2 daňového řádu. Konkrétně šlo o tyto nároky:
 - 1.1 částka 4.177.780 Kč představující úrok, který byl vypočten z nadměrného odpočtu za listopad 2012
 - 1.2 související úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu
 - 2.1 částka 40.800.204 Kč představující nadměrný odpočet za únor 2013
 - 2.2 související úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu
 - 3.1 částka 29.828.944 Kč představující nadměrný odpočet za březen 2013
 - 3.2 související úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu
 - 4.1 částka 4.538.656 Kč vzniklá v důsledku převedení nadměrného odpočtu za měsíc srpen 2013
 - 4.2 související úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu
 - 4.3 související úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu
 - 5.1 částky 1.773.958 Kč, 2.180.477 Kč a 1.300.219 Kč představující úroky dle § 254 odst. 1 a 2 daňového řádu
 - 5.2 související úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu
 - 6.1 částka 1.658.910, 99 Kč exekučně vymožená na základě později zrušeného exekučního titulu
 - 6.2 související úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu
 - 6.3 související úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu
 - 7.1 částka 2.139.383 Kč exekučně vymožená na základě později zrušených exekučních titulů
 - 7.2 související úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu
 - 7.3 související úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu
3. Ve výzvě žalobkyně b) uvedla, že předmětné přeplatky a k nim příslušející úroky žalovaný dosud nevyplatil, ačkoli jsou splatné a byly sepsány do majetkové podstaty úpadce. Připomněla, že v minulosti žalovaný odmítal uvedené přeplatky a s nimi související úroky vydat s odkazem na zajištění částky 150 321 576,67 Kč v trestním řízení usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně ze dne 23. 9. 2019, č. j. 69 T 3/2019 (dále „Zajišťovací usnesení KS“), avšak dodala, že toto usnesení bylo posléze změněno usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 To 7/2021-5922 (dále „Změnové usnesení VS“), které bylo následně zrušeno usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně ze dne 22. 12. 2022, č. j. 69 T 3/2019-8080 (dále „Kasační usnesení KS“), stejně jako bylo usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 3. 2023, č. j. 5 To 16/2023 (dále „Kasační usnesení VS“) zrušeno další usnesení Policie ČR, Národní centrály proti organizovanému zločinu ze dne 28. 2. 2023, č. j. NCOZ-1317-14/TČ-2023-417802-F (dále „Usnesení NCOZ“) o zajištění peněžních prostředků ve výši 150 321 576,67 Kč jako tzv.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

náhradní hodnoty, aniž by byla nahrazena jinými usneseními podobného zajišťovacího charakteru. Dále žalobkyně b) vyslovila názor, že ani zmíněná zajišťovací usnesení nezbavila žalovaného povinnosti vydat takto zajištěné prostředky do majetkové podstaty úpadce, neboť jej soud nevyzval podle § 79 odst. 2 trestního řádu, aby předmět plnění (namísto plnění úpadci) složil do úschovy nebo na jiné určené místo, a tudíž nenastala fikce splnění dluhu žalovaného vůči úpadci ve smyslu předposlední věty § 79 odst. 2 trestního řádu a nedošlo tak ani ke stavění úročení předmětných daňových přeplatků, takže se tyto kontinuálně úročí. Nadto je podle žalobkyně b) evidentní, že aktuální výše daňových přeplatků spolu s přirostlými úroky již přesahuje zajištěnou částku 150 321 576,67 Kč. Kromě vrácení předmětných přeplatků spolu se souvisejícími úroky vyzvala žalobkyně b) žalovaného k zaslání písemného aktuálního vyčíslení úroků vázících se k uvedeným přeplatkům.

4. Žalovaný v reakci na výzvu dne 10. 5. 2023 poukázal na účet majetkové podstaty úpadce platby v celkové výši 150 321 575,67 Kč.
5. Žalobkyně b) ihned po obdržení plateb žalovanému dne 11. 5. 2023 sdělila, že dne 10. 5. 2023 skutečně obdržela celkem 13 plateb v celkové výši 150 321 575,67 Kč a požádala jej opětovně o vydání rozhodnutí týkajících se aktuálního vyčíslení úroků z dlužných částek k 10. 5. 2023, vázících se k předmětným přeplatkům.
6. Žalovaný přípisem ze dne 14. 6. 2023 žalobkyni b) sdělil, že již její první výzvu z 18. 4. 2023 vyhodnotil částečně jako námitku podle § 159 odst. 3 daňového řádu a podání ze dne 11. 5. 2023 považuje za doplnění této námítky, o níž rozhodne v samostatném řízení. Dále vysvětlil, že vyplacená částka 150 321 575,67 Kč je tvořena těmito jednotlivými položkami:
 - 1) nadměrný odpočet na DPH za únor 2013 ve výši 40 800 204 Kč a související úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu ve výši 37 273 333,76 Kč,
 - 2) nadměrný odpočet na DPH za březen 2013 ve výši 29 828 944 Kč a související úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu ve výši 26 894 511,46 Kč,
 - 3) vratitelný přeplatek na DPH ve výši 1 658 910,99 Kč (vzniklý v důsledku realizovaných daňových exekucí, sestávající z postupně vymožených částek ve výši 1 182 809,48 Kč, 6 771,36 Kč, 182 333 Kč a 286 997,15 Kč) a související úrok podle § 254 odst. 2 daňového řádu ve výši 1 271 130,34 Kč,
 - 4) vratitelný přeplatek na DPH ve výši 4 177 870 Kč (vzniklý v důsledku přiznání úroku z neoprávněně zadržovaného odpočtu za listopad 2012) a související úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu ve výši 1 737 330,03 Kč,
 - 5) vratitelný přeplatek na DPH ve výši 4 538 656 Kč (vzniklý v důsledku převedeného nadměrného odpočtu za srpen 2013) a související úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu ve výši 2 140 685,09 Kč.
7. Ve výroku označeným rozhodnutím ze dne 13. 7. 2023 žalovaný námitku žalobkyně b) zamítl. Zdůraznil, že na úpadce a jeho jednatele byla podána obžaloba pro zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, přičemž dne 23. 9. 2019 bylo žalovanému doručeno Zajišťovací usnesení KS, které sice bylo posléze změněno a poté i zrušeno, stejně jako bylo zrušeno i následné Usnesení NCOZ, avšak po dobu zajištění v trestním řízení nemohl být v prodlení, neboť nebyl oprávněn po celou dobu blokace se zajištěnými peněžními prostředky disponovat, což potvrdily i správní soudy. Jelikož úrok z vratitelného přeplatku podle § 253a daňového řádu vzniká ode dne následujícího po dni, ve kterém uplynula lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku, do dne jeho vrácení, použití nebo převedení, pak teprve na základě Kasačního usnesení VS mohl žalovaný s vratitelnými přeplatky dále disponovat, a tedy i je vrátit na účet majetkové podstaty úpadce. Stejná argumentace podle žalovaného platí i pro úrok z neoprávněného jednání správce daně podle právní úpravy daňového řádu účinného do 31. 12. 2020. Úrok podle § 254 odst. 1 i 2

daňového řádu, přiznávány z důvodu, že na daňovém subjektu bylo vymáháno neoprávněně, se podle žalovaného přiznával daňovému subjektu do dne vrácení přeplatku či do dne jeho převedení na úhradu jiného nedoplatku. Jestliže ale žalovaný nemohl v období po doručení Zajišťovacího usnesení KS vratitelný přeplatek vrátit, nemohlo v tomto období ani běžet úročení, a tudíž je přiznání úroků z neoprávněného jednání správce daně pouze do 24. 9. 2019 souladné se zákonem.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

8. Žalobkyně se žalobou domáhaly zrušení rozhodnutí žalovaného. Předně je podle nich napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu, že se v něm žalovaný nijak nevypořádal s body 4.3, 5.1, 5.2, 7.1, 7.2 a 7.3 žádosti žalobkyně b) ze dne 18. 4. 2023 (viz přehled výše).
9. Dále žalobkyně označily napadené rozhodnutí za nezákonné pro nesprávný závěr žalovaného, o jeho vázanosti Zajišťovacím usnesením KS, neboť si podle nich žalovaný musel být vědom toho, že v době jeho vydání byla žalobkyně a) v insolvenční, v jejímž průběhu nelze podle § 140b a § 170 písm. d) insolvenčního zákona, který má vůči ostatním zákonům povahu *lex specialis*, uložit úpadci v případě odsuzujícího rozsudku jakoukoli peněžitou sankci ani ochranné opatření, a tudíž nelze zákonně rozhodnout ani o dočasném odejmutí finančních prostředků, tj. o jejich zajištění podle § 79a trestního řádu. Nezákonnost uvedeného zajištění ostatně podle žalobkyně vyplývá i z Kasačního usnesení KS, což žalovaný v napadeném rozhodnutí nerefletoval, naopak byl tím, kdo dal k zajištění prostředků v trestním řízení svým přípisem ze dne 12. 9. 2019 podnět. Nadto z výroku Zajišťovacího usnesení KS nevyplývá, či prostředky se zajišťují (není v něm uvedeno, že by se mělo zajištění týkat přeplatků úpadce a on ani jeho daňové účty v něm nejsou identifikovány). Napadené rozhodnutí nereflektuje ani fakt, že by z předmětného zajištění ve znění Změnového usnesení VS profitoval jen žalovaný na úkor všech ostatních řádně přihlášených věřitelů úpadce, takže by v rozporu se zásadou *nemo turpitudinem suam allegare potest* profitoval ze svého nepoctivého jednání. Podle žalobkyň je tak zřejmé, že k vrácení vratitelných přeplatků a úroků z prodlení došlo po lhůtě stanovené v § 105 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále „ZDPH“), resp. § 155 odst. 5 daňového řádu. Zdůraznily, že žádost o vrácení vratitelných přeplatků byly podány již 12. 2. 2019, 14. 2. 2019 či 1. 10. 2019 a nikoli až 18. 4. 2023, jak tvrdí žalovaný, a že ty vratitelné přeplatky, které vznikly vyměřením nadměrných odpočtů, se vrací ex lege bez žádosti daňového subjektu. Dále dodaly, že žalovaného nezavazovalo ani Usnesení NCOZ, neboť bylo zrušeno, a tudíž nenabylo právní moci.
10. Dále žalobkyně uvedly, že pokud by byl soud jiného názoru, pro jistotu namítají, že v době od Kasačního usnesení KS, či spíše od usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 2. 2023, č. j. 1 To 11/2023-8336 (dále „Potvrzující usnesení VS“), jímž byla zamítnuta stížnost proti němu podaná, do vydání (doručení) Usnesení NCOZ nebyl žalovaný žádným zajišťovacím rozhodnutím vázán a měl tedy vratitelné přeplatky vrátit. Protože tak neučinil, byl v prodlení, což měl reflektovat stanovením úroku podle § 155 odst. 5 daňového řádu, resp. § 254 daňového řádu.
11. Závěrem žalobkyně uvedly, že žalovaný nezákonně (viz NSS sp. zn. 7 Afs 263/2020) v průběhu insolvenčního řízení započtl přeplatky vzniklé z (nezákonně) provedené exekuce, takže nezákonnost postupu žalovaného nebyla dána až následným zrušením zajišťovacích (exekučních) příkazů, nýbrž již jeho prvotním postupem. Přesto žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost nerefletoval a úrok plynoucí z tohoto nezákonného jednání úpadci nepřiznal.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby a setrval na závěru o nedůvodnosti námítky žalobkyně b), o níž rozhodl napadeným rozhodnutím. Přisvědčil, že podnětem ze dne 12. 9. 2019 požádal orgány činné v trestním řízení o zvážení, zda není na místě částky, jež by měl úpadci vyplatit v důsledku rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 2. 7. 2019, č. j. 65 Af 12/2017-167, zajistit na úhradu škody, kterou již dříve uplatnil jako poškozený v trestním řízení, přičemž soud následně Zajišťovacím usnesením KS částku 150 321 576,67 Kč (odpovídající souhrnu částek vyčíslených v uvedeném podnětu) skutečně zajistil.
13. Dále žalovaný uvedl, že platebními výměry ze dne 3. 2. 2021 žalobkyni a) konkludentně vyměřil v souladu s jí podanými daňovými přiznáními nadměrné odpočty ve výši 40 800 204 Kč za únor 2013 a 29 828 944 Kč za březen 2013, přičemž dne 19. 3. 2021 ji vyrozuměl o tom, že jí z uvedených částek zadržovaných nadměrných odpočtů náleží také úroky z vratitelných přeplatků podle § 155 odst. 5 daňového řádu, a to jednak z částky nadměrného odpočtu za únor 2013, což za období od 25. 4. 2013 do 23. 9. 2019 činí 37 613 150 Kč, a dále z částky nadměrného odpočtu za březen 2013, což za období od 25. 5. 2013 do 23. 9. 2019 činí 27 154 432 Kč. V obou případech se pak část vypočtených úroků (tj. úroků do 4. 9. 2019, což činilo z nadměrných odpočtů za únor 2013 částku 37 273 333,76 Kč a z odpočtů za březen 2013 částku 26 894 511,46 Kč) stala předepsáním na osobní daňový účet úpadce vratitelným přeplatkem podléhajícím zajištění podle Zajišťovacího usnesení KS, tj. v tomto rozsahu se jednalo o blokové prostředky, které nebyl žalovaný oprávněn úpadci vyplatit. Zbylou část úroků (ze zadržovaných nadměrných odpočtů za období od 5. do 23. 9. 2019, což činilo z odpočtů za únor 2013 částku 339 816,24 Kč a z odpočtů za březen 2013 částku 259 920,54 Kč), na kterou se zajištění nevztahovalo, pak žalovaný vrátil úpadci dne 8. 4. 2021 na bankovní účet.
14. Stejně jako v napadeném rozhodnutí žalovaný poukázal na rozsudky KS v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 18. 5. 2021, č. j. 65 Af 53/2020-53 a 65 Af 54/2020-50, a ze dne 18. 1. 2022, č. j. 65 Af 28/2021-47, a dále rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2023, č. j. 5 Afs 61/2022-42, v nichž daly soudy jeho závěru o vázanost trestními zajišťovacími usneseními za pravdu. Pokud nemohl žalovaný v době od doručení Zajišťovacího usnesení KS, tj. od 23. 9. 2019, disponovat s vratitelným přeplatkem, neboť do výše 150 321 576,67 Kč byly finanční prostředky, které byly jinak vratitelným přeplatkem, zajištěny, nemohl tyto vratitelné přeplatky vrátit a ani nemohla běžet lhůta pro úročení. Insolvenční zákon a trestní řád jsou podle žalovaného normy téže právní síly upravující rozdílné vztahy z rozdílných oblastí práva. Z dikce § 79e odst. 2 trestního řádu lze nadto dojít k závěru, že zákonodárce prioritizuje realizaci zajištění majetku v trestním řízení před realizací tohoto majetku v insolvenčním řízení. Žalovaný nebyl dle svého názoru oprávněn posuzovat zákonnost zajišťovacích usnesení vydaných v trestním řízení, k tomu jsou oprávněny jen orgány činné v trestním řízení, přičemž oprávněností zajištění finančních prostředků úpadce na účtu správce daně se opakovaně zabýval Vrchní soud v Olomouci, Nejvyšší soud (usnesení ze dne 26. 10. 2021, č. j. 11 Tvo 12/2021-6113) i Ústavní soud (usnesení ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. III. ÚS 3661/19), aniž kterýkoli z nich odmítl nárok žalovaného na náhradu škody vůči úpadci jako zřejmě neoprávněný. Přiznání úroků pouze do 24. 9. 2019 tak bylo souladné se zákonem. Disponovat s vratitelným přeplatkem mohl žalovaný až ode dne 17. 4. 2023, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

mu bylo doručeno Potvrzující usnesení VS, jímž bylo zrušeno zajištění částky 187 066 715 Kč.

15. K námitce, že v napadeném rozhodnutí nekonkretizoval výši přiznaných úroků, žalovaný uvedl, že o výši jednotlivých úroků a jejich výpočtu byla již žalobkyně a) vyrozuměna jednotlivými rozhodnutími a vyrozuměními, kterými byly příslušné úroky stanoveny.
16. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání se se všemi body žádosti je podle žalovaného nedůvodná, neboť
 - (i) k bodu 4.3 žádosti (žádost o předepsání a vrácení úroku z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu za srpen 2013) v napadeném rozhodnutí uvedl, že úrok z vratitelného přeplatku přiznal od jeho vzniku do doby doručení Zajišťovacího usnesení KS, kdy poté nemohl přeplatek vrátit, a tedy ani být v prodlení s jeho vrácením;
 - (ii) z částek požadovaných v bodě 5.1 žádosti (částek 1 773 958 Kč, 2 180 477 Kč a 1 300 219 Kč představujících úrok z neoprávněného jednání správce daně) žalovaný dne 10. 5. 2023 vrátil na účet žalobkyně b) částky 1 737 330,03 Kč, 2 140 685,09 Kč a 1 271 130,34 Kč, přičemž zbytek požadovaných částek (36 627,97 Kč, 39 791,91 Kč a 29 088,66 Kč) – celkem 105 508,54 Kč, bude žalobkyni také vrácen;
 - (iii) k bodu 5.3 žádosti (žádost o úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu z částek uvedených v bodě 5.2 žádosti) v napadeném rozhodnutí uvedl totéž, co k bodu 4.3 žádosti, přičemž úrok z uvedené částky 105 508,54 Kč bude žalovaný teprve posuzovat;
 - (iv) z částky požadované v bodě 7.1 žádosti (úhrada částky 2 139 383 Kč exekučně vymožené na základě později zrušených exekučních titulů) žalovaný vrátil na účet žalobkyně b) 1 658 910,99 Kč, což představuje část exekučně vymožených prostředků, která byla použita na úhradu zrušených dodatečných platebních výměrů, zbylou část 480 472,73 Kč, která byla použita na úhradu nezrušených dodatečných platebních výměrů, žalovaný nevrátil;
 - (v) z částky požadované v bodě 7.2 žádosti (úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 2 daňového řádu související s daňovou exekucí) přiznal žalovaný úroky ve výši 1 300 218,08 Kč z částky 1 658 910,99 Kč, avšak na účet žalobkyně b) dne 10. 5. 2023 vrátil jen částku 1 271 130,34 Kč, zbylá částka 29 088,66 Kč bude teprve vrácena (viz bod ii);
 - (vi) k bodu 7.3 žádosti (žádost o předepsání a vrácení úroku z vratitelných přeplatků podle § 155 odst. 5 daňového řádu vzniklých v souvislosti s daňovou exekucí) v napadeném rozhodnutí uvedl totéž, co k bodu 4.3 žádosti, přičemž vznik úroku ze zbylé částky 29 088,66 Kč bude teprve žalovaný teprve posuzovat (viz bod ii).
17. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyněmi v bodě IV. 11 žaloby zmíněný nadměrný odpočet za listopad 2012 ve výši 28 789 228 Kč byl (po vyměření po ukončení postupu k odstranění pochybností platebním výměrem, jenž nabyl právní moci dne 25. 3. 2014) v celé výši vrácen na účet úpadce dne 8. 4. 2014, a nadměrný odpočet za srpen 2013 ve výši 4 538 656 Kč byl vrácen na účet žalobkyně b) dne 10. 5. 2023. V žalobě zmíněné žádosti z 12. 2. 2019, 14. 2. 2019 či 1. 10. 2019 byly podle žalovaného vyřízeny rozhodnutími, která již byla podrobena soudnímu přezkumu Krajským soudem v Ostravě – pobočka v Olomouci pod sp. zn. 60 Af 28/2021, a následně NSS pod sp. zn. 5 Afs 61/2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

18. Námitka nezákonného započtení (odst. 34 žaloby) podle žalovaného překračuje předmět řízení, neboť nebyla předmětem podání žalobkyně b) z 18. 4. 2023, a tudíž se jí v rozhodnutí nezabýval.
19. Závěrem žalovaný dodal, že pokud by soud jeho argumentaci nepřisvědčil, dává ke zvážení přerušení soudního řízení do právní moci rozsudku v trestní věci. Poukázal přitom na to, že ačkoli rozsudek trestního soudu není pravomocný, již opakovaně soudy dospěly k závěru, že se obžalovaní dopustili zvláště závažného zločinu zkrácení daně a způsobili škodu velkého rozsahu, přičemž většina obžalovaných (ne však úpadce a jeho jednatel) vinu uznala. V případě nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku by tak mohl žalovaný aplikovat § 148 odst. 6 daňového řádu a zkrácenou daň doměřit bez ohledu na uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně.

Replika žalobkyň

20. Žalobkyně v replice předně poukázaly na skutečnost, že z odst. 1 na str. 1 odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný celou žádost žalobkyně b) ze dne 18. 4. 2023 posoudil jako námitku, přičemž z textu napadeného rozhodnutí není seznatelné, že by o nějaké části námitky (tj. o některé z dílčích žádostí) měl rozhodovat v rámci jiného řízení. Žalovaný tedy přezkoumal námitku jako celek a jako celek ji zamítl. Uvedl-li pak ve vyjádření k žalobě, že vznik některých úroků bude teprve posuzovat, popř. některé částky bude na účet žalobkyně b) teprve vyplácet, je zřejmé, že uznává, že o žádosti/námítce žalobkyně b) nerozhodl v celém rozsahu.
21. Za nesprávné dále označily žalobkyně tvrzení žalovaného, že by námitka nezákonného započtení přeplatků vzniklých z nezákonně vedené exekuce nebyla obsažena v žádosti ze dne 18. 4. 2023, přičemž poukázaly na body 6 a 7 této žádosti. Žalovaný se podle žalobkyň v napadeném rozhodnutí nevyjádřil k bodům 6.3, 7.1 a 7.3 žádosti, ve vztahu k bodu 7.2 se vyjádřil jen zčásti, a nadto částku úroku podle § 254 odst. 2 daňového řádu uvedl v nesprávné výši (nereflektující vrácení jistiny až 10. 5. 2023) a bez její bližší konkretizace.
22. Ve třetí části repliky žalobkyně zdůraznily, že žalovaný nesprávně vykládá otázku vztahu daňového, insolvenčního a trestního řízení. Výklad § 79e odst. 2 trestního řádu provedený žalovaným ve vyjádření k žalobě je podle žalobkyň v přímém rozporu s právním názorem uvedeným v Kasačním usnesení KS a Potvrzujícím usnesení VS, podle nichž není po dobu insolvenčního řízení možné uložit trest propadnutí věci nebo majetku a nárok státu na zaplacení daně není nárokem na náhradu škody, který by mohl příslušný finanční úřad uplatňovat podle § 43 odst. 3 trestního řádu v trestním řízení. A zdůraznil také, že nezákonné zajištění bylo zrušeno (již) Kasačním usnesením KS, a nikoliv až Potvrzujícím usnesením VS.

Jednání soudu

23. Při jednání soudu účastníci setrvali na svých stanoviscích. Nad rámec již dříve uvedeného žalobkyně při jednání uvedly, že žalovaný si musel být vědom vad výroku Zajišťovacího usnesení KS, neboť na nedostatek výroku tohoto usnesení upozornil i státní zástupce G. v přípisu z 25. 9. 2019 adresovaném KS Brno pobočka ve Zlíně ke sp. zn. 69 T 3/2019. Žalovaný zase poukázal na skutečnost, že o jednotlivých požadavcích o úroky rozhodoval samostatnými rozhodnutími, jež jsou součástí předloženého správního spisu, a tudíž nepovažoval za účelné se k těmto znovu v napadeném rozhodnutí o námítce vyjadřovat.

24. Částku 105 508,54 Kč zmíněnou výše v odst. 16 bodě (ii) tohoto rozsudku označil žalovaný za nevrácený vratitelný přeplatek, o němž již rozhodl rozhodnutími ze dne 24. 9. 2019 a jehož nevyplacení zjistil až při následné kontrole, a tudíž ji vyplatil následně dne 27. 12. 2023. Žalobkyně k tomu poté uvedly, že vyrozumění z 11. 1. 2024 o vrácení právě uvedené částky dne 27. 12. 2023 sice obdržely a činí nesporným, že tato částka byla vyplacena, nicméně zdůraznily, že se tak stalo až po vydání napadeného rozhodnutí a bez úroků.
25. Ve vztahu k úrokům z částky 105 508,54 Kč, zmíněným výše v odst. 16 bodě (iii) tohoto rozsudku žalovaný uznal, že o nich dosud rozhodnuto nebylo a že nějaký úrok z této částky úpadci náleží, avšak má za to, že se jedná o úrok pouze za období od 10. 5. do 27. 12. 2023, zatímco žalobkyně požaduje tento úrok za období daleko delší, a to již od 24. 9. 2019, a proto žalovaný vyčká s rozhodnutím o úroku z této částky na rozhodnutí soudu o žalobě. Žalobkyně však označily tento postup za nezákonnou nečinnost, neboť podle nich neexistuje žádná právní překážka zamezující povinnosti žalovaného rozhodnout o úrocích obratem poté, co jsou splněny podmínky jejich vzniku, ani právní překážka vydávání postupných rozhodnutí o úrocích z téže částky v souvislosti s plynutím času.
26. K Zajišťovacímu usnesení KS žalobkyně dále podotkly, že jakkoli řada soudů různých instancí hovoří o předmětném usnesení a jeho závaznosti pro žalovaného, žádné soudní rozhodnutí se jeho výrokem explicitně nezabývá a neposuzuje jej. Znovu také zdůraznily, že pro žalovaného bylo jedinou zákonnou cestou řádné přihlášení jím tvrzených pohledávek do insolvenčního řízení, namísto toho se však nezákonně postavil nad všechny ostatní věřitele a nechal toliko pro sebe předmětnou částku zajistit, přičemž právě rozpor se zásadou rovnosti věřitelů byl důvodem pro následné zrušení zajištění soudem. Žalovaný oponoval, že z Potvrzujícího usnesení VS nevyplývá, že by bylo Zajišťovací usnesení KS zrušeno jako apriori nezákonné, nýbrž toliko to, že důvody pro jeho vydání pominuly. Podle žalobkyně jsou však k posouzení zákonnosti zajištění v trestním řízení povolány soudy rozhodující v trestním řízení, nikoli soudy rozhodující ve správním soudnictví.
27. Závěrem žalobkyně navrhy, aby soud uložil žalovanému povinnost doložit výpis z účtu, jehož číslo je uvedeno ve výroku Zajišťovacího usnesení KS, a to po celou dobu zajištění, aby bylo zřejmé, že se žalovaný skutečně tímto usnesením řídil a buď z tohoto účtu nevyplácel žádné prostředky, nebo vyplácel pouze prostředky jdoucí nad rámec částky uvedené ve výroku předmětného usnesení. Žalovaný ale provedení označeného důkazu odmítl. Uvedl, že ve výpise z předmětného účtu se sice původně nacházel údaj o zajištění této částky, to však následně způsobovalo ČNB problémy ve výkaznictví, a proto byla tato částka převedena na celostátní účet zajištění DPH, kde byla s příslušným komentářem deponována. Žalobkyně proto navrhy, aby soud uložil žalovanému povinnost doložit uvedené tvrzení.

C) Posouzení věci krajským soudem

28. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
29. Krajský soud se úvodem pokusí zpřehlednit věc níže uvedeným chronologickým výčtem relevantních událostí vyplývajících z obsahu správního spisu:
3. 6. 2016 – žalovaný vydal 8 dodatečných platebních výměřů, jimiž žalobkyni a) doměřil DPH za zdaňovací období květen až říjen 2012, prosinec 2012 a leden 2013, dále vydal 6 platebních výměřů, jimiž žalobkyni vyměřil daň za zdaňovací období duben až červenec,

září a říjen 2013, dále vydal 14 zajišťovacích příkazů, jimiž uložil žalobkyni a) povinnost složit jistotu v celkové výši 120 371 181 Kč k zajištění úhrady dosud nesplatné daně doměřené a vyměřené uvedenými (dodatečnými) platebními výměry, a dále vydal 3 platební výměry, jimiž žalobkyni vyměřil nadměrné odpočty za zdaňovací období únor, březen a srpen 2013;

16. 6. 2016 – žalovaný vyrozuměl žalobkyni a), že jí vyměřené nadměrné odpočty nevyplatí a použije je na úhradu evidovaných nedoplatků z titulu zajištění daně;

22. 6. 2016 – 22. 7. 2016 k vymožení jistoty stanovené zajišťovacími příkazy byly žalovaným vydány exekuční příkazy na příkázání pohledávek z účtů žalobkyně a) u bank a na prodej movitých věcí;

27. 7. 2016 - zahájeno insolvenční řízení žalobkyně a) (úpadek zjištěn 9. 11. 2016);

14. 3. 2017 – žalovaný přiznal žalobkyni a) úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu ve výši 4 177 870 Kč za období od 28. 3. 2013 do 8. 4. 2014, z důvodu pozdního vrácení nadměrného odpočtu za listopad 2012, vyměřeného ve výši 28 789 228 Kč rozhodnutím z 25. 3. 2014;

29. 11. 2017 – NSS rozsudkem č. j. 5 Afs 83/2017-76 zrušil zajišťovací příkazy ze dne 3. 6. 2016;

20. 6. 2018 – podána obžaloba ke KS Brno, jíž byli mj. úpadce a jeho jednatel obžalováni ze zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby;

12. 2. 2019 – žalobkyně a) třemi žádostmi požádala žalovaného o vyplacení vratitelných přeplatků podle § 155 odst. 2 daňového řádu, a to vyměřených nadměrných odpočtů za únor, březen a srpen 2013 celkem ve výši 31 644 047 Kč, úroku ve výši 4 177 870 Kč přiznaného rozhodnutím ze dne 14. 3. 2017, a dále na základě posléze zrušených zajišťovacích příkazů exekučně vymožené částky 2 139 383,72 Kč, vše s odůvodněním, že tyto částky žalovaný v rozporu s § 324 odst. 3 insolvenčního zákona, tj. k tíži dalších věřitelů, započel na úhradu vlastních pohledávek po zveřejnění návrhu na povolení reorganizace žalobkyně a);

9. 9. 2019 – právní moc rozsudku ze dne 2. 7. 2019, č. j. 65 Af 12/2017-167, kterým KS v Ostravě – pobočka v Olomouci zrušil (dodatečně) platební výměry žalovaného ze dne 3. 6. 2016;

12. 9. 2019 – sdělil žalovaný Policii ČR, že v důsledku rozsudku KS v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 2. 7. 2019, č. j. 65 Af 12/2017-167, vzniknou úpadci již dne 24. 9. 2019 nároky na vrácení vratitelných přeplatků, a dále nároky na související úroky podle § 254 odst. 1 a 2 a § 155 odst. 5 daňového řádu, přičemž ke dni 4. 9. 2019 činí celková částka 150 321 575,67 Kč a tuto nelze ji s ohledem na pobíhající insolvenční řízení převést na jiný existující nedoplatek úpadce, a proto požádal orgány činné v trestním řízení, aby zvážily, zda není na místě uvedené částky zajistit na úhradu škody v trestním řízení;

23. 9. 2019 – vydáno a žalovanému doručeno Zajišťovací usnesení KS – zajištění částky 150 321 576,67 Kč na účtu č. 705-47623811/0710 u ČNB podle § 79a odst. 1 trestního řádu, s odůvodněním, že existuje důvodné podezření, že se jedná o výnos z trestné činnosti, přičemž určená částka odpovídala vyčíslení v podnětu žalovaného ze dne 12. 9. 2019;

25. 9. 2019 – žalobkyni a) byla doručena rozhodnutí ze dne 24. 9. 2019, č. j. 1792347/19/3101-51523-803716, 1791920/19/3101-80543-803583 a 1792309/19/3101-51523-803716, jimiž žalovaný rozhodl o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně (konkrétně o částce 1 773 958 Kč jako úroku podle § 254 odst. 1 daňového řádu za dobu

použití přeplatku ve výši 4 177 870 Kč na částečnou úhradu zrušeného úroku z prodlení za červenec 2012, dále o částce 1 300 218 Kč jako úroku podle § 254 odst. 2 daňového řádu za dobu použití částek vymožených exekucí nařízenou na základě soudem následně zrušených zajišťovacích příkazů k úhradě splatné DPH za červenec, říjen a prosinec 2012, a dále o částce 2 180 477 Kč jako úroku podle § 254 odst. 1 daňového řádu za dobu použití nadměrného odpočtu za srpen 2013 ve výši 4 538 656 Kč k částečné úhradě nedoplatku jistoty stanovené posléze zrušeným zajišťovacím příkazem;

1. 10. 2019 – žalobkyně vyzvala žalovaného k vrácení vratitelného přeplatku ve výši 150 427 084,21 Kč, vzniklého v důsledku zrušení platebních a dodatečných platebních výměrů;

8. 10. 2020 – úpadce odsouzen rozsudkem KS Brno, pobočka ve Zlíně č. j. 69 T 3/2019-5145 za zločin zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby, jímž mu byla také uložena povinnost k náhradě škody poškozené České republiky, zastoupené žalovaným ve výši 187 066 715 Kč;

3. 2. 2021 – žalovaný platebními výměry vyměřil žalobkyni a) nadměrný odpočet za únor 2023 ve výši 40 800 204 Kč a za březen 2023 ve výši 29 8289 944 Kč;

19. 3. 2021 – žalovaný vyrozuměl žalobkyni a), že jí předepisuje úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu, a to ve výši 37 613 150 Kč za období od 25. 4. 2013 do 23. 9. 2019 z nadměrného odpočtu za únor 2023 ve výši 40 800 204 Kč, a dále ve výši 27 154 432 Kč za období od 25. 5. 2013 do 23. 9. 2019 z nadměrného odpočtu za březen 2023 ve výši 29 8289 944 Kč;

29. 3. 2021 – žalovaný vyrozuměl žalobkyni a) o tom, že nevyhověl jejímu požadavku o vrácení přeplatku na exekučně vymožených částkách ve výši cekem 2 139 383 Kč;

9. 4. 2021 – doručeno žalobkyni a) vyrozumění žalovaného ze dne 8. 4. 2021 o tom, že jí bude vrácena část úroků podle § 155 odst. 5 daňového řádu, vykázaných jako vratitelný přeplatek dne 19. 3. 2021, která nepodléhá zajištění podle Zajišťovacího usnesení KS (konkrétně částka 339 816,24 Kč z úroků vypočtených z nadměrného odpočtu za únor 2023 a částka 259 920,54 Kč z úroků vypočtených z nadměrného odpočtu za březen 2023);

20. 5. 2021 – Změnové usnesení VS – změna Zajišťovacího usnesení KS tak, že se podle § 47 odst. 1 trestního řádu zajišťuje na majetku žalobkyně a) nárok poškozené České republiky, zastoupené žalovaným do výše škody 187 066 715 Kč z finančních prostředků na účtu č. 705-47623811/0710, vedeného u ČNB, a to s odůvodněním, že důvod zajištění podle § 79a odst. 1 trestního řádu odpadl a v současné fázi řízení nelze předpokládat ve vztahu k žalobkyni a) uložení trestu postihujícího ji na majetku ani uložení ochranného opatření spočívajícího v zabránění věci;

31. 5. 2021 – nabyly právní moci rozsudky ze dne 18. 5. 2021, č. j. 65 Af 53/2020-53 a 65 Af 54/2020-50, jimiž KS v Ostravě – pobočka v Olomouci zamítl žaloby, jimiž se žalobkyně b) domáhala zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství z dubna 2021, kterými byla zamítnuta odvolání žalobkyně b) a potvrzena rozhodnutí žalovaného z 11. 12. 2019, jimiž tento nevyhověl žádostem žalobkyně a) ze dne 12. 2. 2019 a 1. 10. 2019 o vrácení vratitelného přeplatku ve výši 150 427 084,21 Kč, neboť se soud ztotožnil se závěrem žalovaného o jeho nemožnosti prostředky žalobkyni a) vyplatit z důvodu vázanosti Zajišťovacím usnesením KS;

26. 10. 2021 – NS usnesením č. j. 11 Tvo 14/2021-6124 zamítl stížnosti žalobkyň proti Změnovému usnesení VS;

16. 2. 2022 - právní moc rozsudku ze dne 18. 1. 2022, č. j. 60 Af 28/2021-47, kterým KS v Ostravě – pobočka v Olomouci zamítl žalobu, již se žalobkyně b) domáhala zrušení pěti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství z června 2020, kterými byla zamítnuta odvolání žalobkyně b) a potvrzena rozhodnutí žalovaného z prosince 2019, jimiž tento nevyhověl žádostem žalobkyně a) ze dne 1. 10. 2019 o vrácení vratitelného přeplatku ve výši 1 658 910,99 Kč, vzniklého v důsledku zrušení rozhodnutí o stanovení daně, na jejíž úhradu byla tato částka na úpadci vymožena, a dále přeplatků ve výši 1 300 219 Kč, 2 180 477 Kč a ve výši 1 773 958 Kč, vzniklých příznáním a předepsáním úroků podle § 254 daňového řádu v důsledku zrušení dodatečných platebních výměrů soudem, neboť se soud opět ztotožnil se závěrem žalovaného o jeho nemožnosti prostředky žalobkyni a) vyplatit z důvodu vázanosti Zajišťovacím usnesením KS;

4. 8. 2022 – VS v Olomouci usnesením č. j. 1 To 40/2022-7368 zrušil odsuzující rozsudek a vrátil věc KS Brno, pobočka ve Zlíně k dalšímu projednání a rozhodnutí;

31. 10. 2022 – žádost žalobkyně a) o zrušení zajištění Zajišťovacím usnesením KS;

22. 12. 2022 – Kasační usnesení KS – zrušení zajištění realizovaného Změnovým usnesením VS s odůvodněním, že byl KS vázán právním názorem vysloveným VS v Olomouci v usnesení ze dne 4. 8. 2022 o tom, že žalobkyni a) již nebude podle zásady *reformatio in peius* možné uložit majetkovou trestní sankci (propadnutí majetku či věci), která by se vztahovala k zajištěným finančním prostředkům, neboť taková sankce původním odsuzujícím rozsudkem uložena nebyla a státní zástupce nepodal odvolání v neprospěch žalobkyně a), přičemž totéž platí o ochranném opatření zabránění věci či náhradní hodnoty, a dále, že uložení trestu propadnutí věci či majetku právnické osobě v úpadku po dobu insolvenčního řízení brání § 140b insolvenčního zákona;

22. 2. 2023 – nabylo právní moci Potvrzující usnesení VS – potvrzení Kasačního usnesení KS s odůvodněním, že podle § 47 odst. 1 trestního řádu nelze zajistit nárok poškozeného, který nelze uplatnit v trestním řízení, přičemž zkrácená nebo neodvedená daň není nárokem uplatnitelným v trestním řízení, nárok státu na zaplacení daně nevzniká až trestněprávním jednáním, nýbrž ze zákona splněním podmínek pro zdanění daného předmětu, a tudíž nárok na zaplacení nepředstavuje nárok na náhradu škody, nýbrž stát zkrácenou daň doměřuje platebním výměrem. VS v Olomouci tudíž uzavřel, že krajský soud neměl v rozsudku o žalovaném uplatněném nároku vůbec rozhodovat a že neexistují žádné relevantní důvody pro trvání zajištění. Následně se ztotožnil i se závěrem o nemožnosti uložit žalobkyni a) majetkovou sankci či rozhodnout o zabránění věci pro zákaz *reformatio in peius*, jakož i se závěrem, že za trvání insolvenčního řízení nelze úpadci ukládat mimosmluvní sankce pro rozpor s § 140b insolvenčního zákona.

28. 2. 2023 – Usnesení NCOZ o zajištění peněžních prostředků ve výši 150 321 576,67 Kč, deponovaných na bankovním účtu žalovaného č. 7058-0047623811/0710 za účelem úhrady dodatečně doměřených daňových povinností, na které vznikl žalobkyni a) právní nárok v důsledku rozsudku KS v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 2. 7. 2019, č. j. 65 Af 12/2017-167, jako náhradní hodnoty podle § 79g odst. 1 ve spojení s § 79a odst. 1 trestního řádu;

28. 3. 2023 – nabylo právní moci Kasační usnesení VS – zrušení Usnesení NCOZ s odůvodněním, že je toto zdůvodněno kuse, nekonkrétně a skutečnosti v něm uvedené jsou nepodložené, a zejména že je v rozporu s § 140b insolvenčního zákona zakazujícím vydávání soudních rozhodnutí zasahujících do majetkové podstaty úpadce;

10. 4. 2023 – výzva žalobkyně a) žalovanému k bezodkladnému uvolnění finančních prostředků přiznaných rozsudkem zdejšího soudu ze dne 2. 7. 2019, č. j. 65 Af 12/2017-167;

18. 4. 2023 – žádost žalobkyně b) o vratitelné přeplatky a související úroky;

10. 5. 2023 – platba žalovaného ve výši 150 321 575,67 Kč;

11. 5. 2023 – žádost žalobkyně b) o vydání rozhodnutí o vyčíslení úroků z dlužných částek k 10. 5. 2023;

14. 6. 2023 – vysvětlující přípis žalovaného;

30. 6. 2023 – rozsudek NSS č. j. 5 Afs 61/2022-42, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku KS v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 18. 1. 2022, č. j. 60 Af 28/2021-47;

13. 7. 2023 – napadené rozhodnutí.

30. Výše popsaný skutkový stav lze shrnout takto: Žalovaný 3. 6. 2016 doměřil/vyměřil žalobkyni DPH ve výši přesahující 100 mil. Kč a současně v její prospěch vyměřil nadměrné odpočty ve výši cca 30 mil. Kč. Nejprve doměřené daně zajistil zajišťovacími příkazy, přičemž jimi uloženou povinnost složit jistotu částečně i exekučně vymohl. Následně bylo dne 27. 7. 2016 zahájeno o žalobkyni a) insolvenční řízení. Zajišťovací příkazy v listopadu 2017 zrušil soud. V červnu 2018 byla na žalobkyni a) podána obžaloba pro krácení daně. Žalobkyně a) požadovala po žalovaném vrácení částek exekuoovaných na základě zrušených zajišťovacích příkazů, jakož i vyplacení vyměřených nadměrných odpočtů a úroků přiznaných jí rozhodnutím ze dne 14. 3. 2017, žalovaný jí však nevyhověl s tím, že tyto částky použil k úhradě jejích daňových nedoplatků. Následně zdejší soud rozsudkem ze dne 2. 7. 2019 zrušil část (dodatečných) platebních výměrů ze dne 3. 6. 2016, v důsledku čehož vznikl žalobkyni a) nárok na vrácení vratitelných přeplatků odpovídajících částkám, které byly použity na úhradu těchto zrušených daňových povinností, a souvisejících úroků, to vše ve výši přesahující 150 mil. Kč. Žalovaný dal ale namísto výplaty těchto prostředků podnět orgánům činným v trestním řízení k jejich zajištění podle trestního řádu. Dne 23. 9. 2019 bylo žalovanému doručeno Zajišťovací usnesení KS, jímž byly zajištěny prostředky na účtu žalovaného u ČNB až do výše 150 321 576,67 Kč pro podezření, že se jedná o výnos z trestné činnosti, s tím, že uvedená částka odpovídala vyčíslení pohledávek žalobkyně a) vůči žalovanému v jeho podnětu, tj. s úroky ke dni 4. 9. 2019. V říjnu 2020 byla žalobkyně a) odsouzena za zločin zkrácení daně a byla jí uložena povinnost zaplatit státu škodu v podobě ušlé daně ve výši 187 066 715 Kč. Následně žalovaný sice rozhodl o úrocích podle § 254 odst. 1 a 2 daňového řádu, předepsal žalobkyni a) úroky podle § 155 odst. 5 daňového řádu a vyměřil jí opětovně i nadměrné odpočty za únor a březen 2023, avšak odmítl jí vyplatit jakékoli částky podléhající zajištění podle Zajišťovacího usnesení KS. Žalobkyně se vrácení (výplaty) vratitelných přeplatků na základě rozsudku KS v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 2. 7. 2019, č. j. 65 Af 12/2017-167 po žalovaném opakovaně domáhala, avšak žalovaný jejím žádostem nikdy nevyhověl s odkazem na blokaci prostředků Zajišťovacím usnesením KS. Zastání pak nenalezla žalobkyně ani u Odvolacího finančního ředitelství ani u správních soudů (rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 65 Af 53/2020, 65 Af 54/2020 a 60 Af 28/2021 a

rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 61/2022). V květnu 2021 bylo Zajišťovací usnesení KS sice změněno tak, že byl nově zajištěn na majetku žalobkyně a) nárok poškozené ČR do výše škody 187 066 715 Kč, avšak dne 4. 8. 2022 zrušil VS v Olomouci odsuzující rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, přičemž v odůvodnění kasačního usnesení vyslovil závěr o nesprávnosti postupu při zajištění. V návaznosti na tento závěr žalobkyně a) požádala o zrušení zajištění a KS v Brně, pobočka ve Zlíně, této žádosti vyhověl a Kasačním usnesením KS, které nabylo právní moci dne 22. 2. 2023 ve znění Potvrzujícího usnesení VS, zajištění finančních prostředků provedené Změnovým usnesením VS zrušil s odůvodněním, že v trestním řízení o předmětném zločinu nemůže stát vůbec vystupovat v postavení poškozeného s nárokem na náhradu škody, neboť zkrácená daň nemá povahu škody, a také z důvodu, že v dané věci s ohledem na konkrétní procesní situaci i na § 140b insolvenčního zákona není možné uložit žalobkyni a) majetkovou sankci, a tudíž ani za tím účelem zajistit její finanční prostředky. Poté byly ještě Usnesením NCOZ ze dne 28. 2. 2023 prostředky na účtu žalovaného znovu zajištěny jako tzv. náhradní hodnota ve výši 150 321 576,67 Kč, avšak toto usnesení bylo zrušeno Kasačním usnesením VS, které nabylo právní moci dne 28. 3. 2023. Dne 18. 4. 2023 vyzvala žalobkyně b) žalovaného k vrácení konkrétních vratitelných přeplatků a k zaslání vyčíslení úroků dle daňového řádu. Žalovaný žádosti vyhověl částečně výplatou částky 150 321 575,67 Kč na účet majetkové podstaty úpadce dne 10. 5. 2023, ve zbytku posoudil žádost a na ni navazující podání žalobkyně b) jako námitku podle § 159 odst. 3 daňového řádu, kterou zamítl.

31. Spornou je přitom mezi účastníky především doba úročení jednotlivých vratitelných přeplatků, neboť žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, že v období od 23. 9. 2019, tj. ode dne doručení Zajišťovacího usnesení KS žalovanému, do právní moci Kasačního usnesení VS ze dne 28. 3. 2023, nemohlo běžet úročení vratitelných přeplatků úroky podle § 155 odst. 5 ani § 254 daňového řádu, neboť byl žalovaný blokován v jakékoli dispozici s těmito prostředky nejprve Zajišťovacím usnesením KS, a následně Usnesením NCOZ.

Nepřezkoumatelnost

32. Předtím, než se krajský soud mohl zabývat výše nastolenou otázkou, bylo třeba vypořádat se s uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřuje v nedostatku jeho odůvodnění, konkrétně v absenci reakce žalovaného na body 4.3, 5.1, 5.2, 7.1, 7.2 a 7.3 žádosti žalobkyně b) ze dne 18. 4. 2023.
33. Jak již soud uvedl výše, žalovaný sice označil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nedůvodnou, současně však ve vyjádření k žalobě připustil, a to konkrétně ve vztahu k bodům 5.1, 5.3, 7.2 a 7.3, že v určitém rozsahu bude ještě úpadci vratitelné přeplatky vyplácet a o oprávněnosti z nich nárokováných úroků bude teprve rozhodovat (jedná se u bodů 5.1 a 5.3 žádosti o částku celkem 105 508,54 Kč a u bodů 7.2 a 7.3 o částku 29 088,66 Kč). K požadavku 7.1 žádosti žalobkyně b) na úhradu částky 2 139 383 Kč exekučně vymožené na základě později zrušených exekučních titulů pak žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že na účet úpadce zaslal toliko částku 1 658 910,99 Kč představující tu část exekučně vymožených prostředků, která byla použita na úhradu zrušených dodatečných platebních výměrů, zatímco zbylou částku 480 472,73 Kč nezaslal, neboť byla tato použita na úhradu nezrušených dodatečných platebních výměrů.
34. V takovém případě však musel dát soud žalobkyním za pravdu v tom, že napadené rozhodnutí vytýkanou vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů trpí, neboť skutečnost, že z jeho odůvodnění není seznatelné, že by o nějaké části námitky, resp. některé

z dílčích žádostí žalobkyně b) hodlal žalovaný rozhodovat až v rámci jiného řízení, resp. samostatným rozhodnutím. Naopak, žalovaný přezkoumal námitku jako celek a takto ji také zamítl, ačkoli ve skutečnosti, jak sám následně potvrdil, o celém jejím rozsahu nerozhodl. Stejně tak není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjiitelný důvod nevrácení částky 480 472,73 Kč a s ní souvisejících úroků, nárokovaných žalobkyní b) v bodech 7.1, 7.2 a 7.3 žádosti ze dne 18. 4. 2023.

35. Jak již soud také výše uvedl, žalovaný při jednání soudu označil částku 105 508,54 Kč za nevrácený vratitelný přeplatek, o němž již rozhodl rozhodnutími ze dne 24. 9. 2019 a jehož nevyplacení zjistil až při následné kontrole, a tudíž ji dne 27. 12. 2023 na účet úpadce vyplatil, o čemž jej vyrozuměl dne 11. 1. 2024. Žalobkyním je však třeba přisvědčit jak v tom, že stalo-li se tak až po vydání napadeného rozhodnutí (a po podání žaloby), nemůže tato skutečnost na závěru o jeho nepřezkoumatelnosti v uvedeném rozsahu ničeho změnit, tak v tom, že tato částka byla žalovaným vrácena bez žalobkyní b) uplatněných úroků, o nichž žalovaný nerozhodl, ačkoli byl o to žalobkyní b) žádán.
36. Dílčí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pak podle krajského soudu vyvolává i skutečnost, že v něm žalovaný dobu úročení žalobkyní b) požadovaných vratitelných přeplatků oběma požadovanými typy úroků paušálně vždy ukončuje datem 23. 9. 2019, kdy mu bylo doručeno Zajišťovací usnesení KS, aniž se jakkoli vypořádal jednak se skutečností, že dne 22. 2. 2023 bylo žalované doručeno Potvrzující usnesení VS, jímž bylo potvrzeno Kasační usnesení KS rušící Změnové usnesení VS, zatímco Usnesení NCOZ bylo vydáno až dne 28. 2. 2023, a tudíž není zřejmé, jak žalovaný zdůvodňuje své odmítání přiznat žalobkyní b) požadované úroky podle § 155 odst. 5, resp. § 254 daňového řádu z jednotlivých částek vratitelných přeplatků za období od 22. do 28. 2. 2023, kdy objektivně nebyl ve výplatě vratitelných přeplatků jakýmkoli rozhodnutím vydaným v trestním řízení blokován, a dále zda a jaké úroky náleží úpadci z předmětných vratitelných přeplatků za období od 28. 3. 2023, tj. od právní moci Kasačního usnesení VS, jímž bylo zrušeno Usnesení NCOZ, do dne výplaty těchto přeplatků dne 10. 5. 2023.

Závaznost Zajišťovacího usnesení KS a související otázky

37. Jak již krajský soud uvedl výše, žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval tím, že po dobu zajištění v trestním řízení nemohl být v prodlení s vrácením přeplatků vzniklých v důsledku zrušení dodatečných platebních výměrů rozsudkem zdejšího soudu ze dne 2. 7. 2019, č. j. 65 Af 12/2017-167 ani přeplatků vzniklých v důsledku exekučního vymáhání částek zajištěných zajišťovacími příkazy zrušenými následně rozsudkem NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Afs 83/2017-76, neboť nebyl oprávněn po celou dobu blokace zajišťovacími usneseními vydanými v trestním řízení se zajištěnými peněžními prostředky disponovat, což podle něj potvrdily i správní soudy.
38. Této argumentaci žalovaného krajský soud přisvědčuje, neboť v rozsudcích ze dne 18. 5. 2021, č. j. 65 Af 53/2020-53 a 65 Af 54/2020-50, a ze dne 18. 1. 2022, č. j. 65 Af 28/2021-47, dal zdejší soud žalovanému vskutku za pravdu v tom, že byl Zajišťovacím usnesením KS, jakož i Změnovým usnesením VS vázán, a tudíž v dispozici se zajištěnými prostředky blokován.
39. Posledně uvedený rozsudek, na nějž žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž odkázal, byl přitom ke kasační stížnosti žalobkyně b) přezkoumán také NSS, který rozsudkem ze dne 30. 6. 2023, č. j. 5 Afs 61/2022-42 tuto stížnost zamítl a závěru zdejšího soudu přisvědčil. V uvedeném rozsudku NSS k této otázce uvedl:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

[23] *Otázka, kdo je oprávněn posuzovat zákonnost zajištění, byla opakovaně zodpovězena Ústavním soudem, který v nálezu ze dne 30. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 642/07, č. N 25/48 SbNU 291, uvedl: „Oprávněnost úkonů v rámci konkrétního trestního řízení je v první řadě posuzována v rámci soustavy orgánů činných v trestním řízení, a to tak, aby v případě pochybení mohly zjednat nápravu již na této úrovni. Ty musí při znalosti skutkových okolností v dané fázi trestního řízení posoudit, zda další trvání zajištění je opatřením nezbytným pro dosažení účelu trestního řízení a zda např. tohoto účelu nelze dosáhnout jinak, a to ani při vynaložení veškerého úsilí a prostředků ze strany orgánů činných v trestním řízení. Ve smyslu § 79a odst. 4 trestního řádu je možné i následně (prakticky kdykoli) žádat o zrušení zajištění majetku za podmínek podle § 79a odst. 3 trestního řádu.“ (srov. též nálezy ze dne 21. 7. 2020, sp. zn. I. ÚS 818/20, č. N 152/101 SbNU 64, či usnesení ze dne 20. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 2218/20, na něž odkazoval rovněž krajský soud v napadeném rozsudku).*

[24] *Jsou to tedy primárně orgány činné v trestním řízení, kdo v rámci řádných a mimořádných opravných prostředků posuzuje důvodnost zajištění. Tak se tomu stalo i v projednávané věci, kdy bylo usnesení o zajištění přezkoumáno vrchním soudem, a dokonce byla podána i ústavní stížnost, která byla odmítnuta. Právě v těchto řízeních bylo namísto uplatňovat námitky stran původu zajišťovaných finančních prostředků, přítomnosti daných prostředků na konkrétním účtu zatíženém zajištěním či formálně správné formulace usnesení o zajištění. Kdykoli po právní moci zajištění je rovněž možno podat žádost o zrušení nebo omezení zajištění (§ 79f trestního řádu), přičemž tuto žádost je oprávněna podat i stěžovatelka jakožto insolvenční správce dlužníka (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 6 To 54/2018, č. 13/2020 Sb. rozh.). Posouzení těchto otázek však přísluší trestním soudům (resp. Ústavnímu soudu), nikoli soudům správním, tím spíše ne pak správci daně.*

[25] *Podle § 99 odst. 1 daňového řádu „[v]yskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Může také dát podnět příslušnému orgánu veřejné moci k zahájení řízení nebo vyzvat daňový subjekt, popřípadě jinou osobu zúčastněnou na správě daní, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správce daně určí.“*

[26] *Usnesení o zajištění je nepochybně rozhodnutím orgánu veřejné moci ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu, správce daně byl tudíž tímto usnesením vázán a nemohl postupovat jinak, než se jím řídit, a to až do chvíle, kdy by toto usnesení bylo zrušeno v rámci přezkoumání vyššími soudními instancemi, případně do té doby, než dojde k dalšímu vývoji předpokládanému trestním řádem (zrušení či omezení zajištění dle § 79f trestního řádu v situaci, kdy zajištění již nebude třeba). Vzhledem k tomu, že až do vydání rozhodnutí žalovaného k žádné takové změně stavu nedošlo, žalovanému nezbylo, než postupovat podle usnesení o zajištění a požadované přeplatky dlužníkovi (resp. stěžovateli jako osobě s dispozičním oprávněním) nevydat.*

[27] *Právě existencí usnesení o zajištění se projednávaná věc zásadně odlišuje od případů, na něž stěžovatelka odkazuje (nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 544/02, č. N 76/37 SbNU 75, ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. III. ÚS 648/04, č. N 145/38 SbNU 135, a ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 48/06, č. N 217/51 SbNU 697). V oněch případech totiž šlo pouze o ústavně konformní výklad právních předpisů, resp. o zrušení ustanovení právního předpisu, které bylo v rozporu s čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Pokud by v projednávané věci šlo o pouhé posouzení vztahu daňového řádu a insolvenčního zákona, odkazované nálezy Ústavního soudu by byly přílehlavé a správce daně by byl předestřeným výkladem vázán. Tak tomu ale není a být nemůže, neboť správce daně je v této konkrétní věci vázán rovněž pravomocným usnesením*

o zajištění, jehož smyslem je právě zajištění finančních prostředků, na jejichž výplatu by měl jinak dlužník (resp. stěžovatelka) podle příslušných právních předpisů nárok.

[28] Jak zdůraznil již Ústavní soud, když přezkoumával usnesení o zajištění, zajištění dle § 79a a násl. trestního řádu je institutem dočasným, který má toliko předběžnou povahu. V rámci jeho posuzování nelze přezkoumávat skutkový stav, ale je třeba vycházet ze smyslu a účelu tohoto institutu, jímž je napomáhání k objasnění a případně reparaci závažné hospodářské kriminality. Podstatou tohoto institutu není odnětí zajišťované věci majiteli, ale pouze omezení dispozicních oprávnění, které je při zachování zákonných podmínek přiměřené sledovanému cíli, tedy (mimo zjištění a potrestání pachatelů) eliminaci škody způsobené trestnou činností.

[29] Nejvyšší správní soud k této argumentaci dodává, že v případě daňových trestných činů může ke škodě dojít nikoli pouze tím, že by nebyla daň řádně přiznána a odvedena, ale taktéž tím, že je vyplacen přeplatek vzešlý z nesprávně stanoveného nadměrného odpočtu (zdánlivě plně v souladu se zákonem a na jeho základě). Pokud bude v projednávané věci prokázáno, že nadměrné odpočty na DPH za jednotlivá zdaňovací období let 2012-2013 vznikly v důsledku trestného činu, pak přeplatky s nimi související nebudou představovat legitimně získaný majetek dlužníka, který by bylo možno použít v rámci insolvenčního řízení k uspokojení věřitelů, ale pouze potenciální výnos z trestné činnosti, jemuž bylo včasným zajištěním zabráněno. Nejde tedy o zvýhodnění státu jakožto jednoho z věřitelů v souvislosti s použitím majetku dlužníka, ale o zabránění vzniku škody, k níž by mohlo dojít tím, že by byl do majetkové podstaty zahrnut majetek, na nějž dlužník ve skutečnosti neměl nárok. Pokud naopak trestní soudy finálně dospějí k závěru, že k trestnému činu nedošlo, příp. dojde ke zrušení či omezení zajištění z jiného důvodu, nic nebude bránit vyplacení předmětných přeplateků do majetkové podstaty dlužníka plně v souladu s daňovým řádem, insolvenčním zákonem i příslušnou judikaturou vykládající jejich vzájemný vztah. Výše uvedené závěry nejsou v rozporu ani s § 167 insolvenčního zákona, který rovněž neprolamuje povinnost správce daně řídit se pravomocným usnesením o zajištění.

[30] Jak ostatně správně poznamenal i žalovaný, ani Ústavní soud nespatřuje v paralelním běhu trestního zajištění a insolvenčního řízení žádnou nesrovnalost. Jak uvedl v nálezu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. I. ÚS 3523/16, č. N 105/85 SbNU 729, „[v] případě, kdy je jakýkoliv majetek zajištěn orgány činnými v trestním řízení a souběžně existují nějaká další omezení, mohou vedle sebe současně probíhat trestní řízení i insolvenční řízení. Pokud má být zajištění majetku uvolněno tak, aby s ním bylo možno dále nakládat, musí být nejprve zrušeno jeho zajištění (§ 79f trestního řádu).“

40. S citovanými závěry se krajský soud zcela ztotožňuje a současně poukazuje na skutečnost, že se NSS v uvedeném rozsudku vypořádal také s žalobkyní namítanou neurčitostí výroku Zajišťovacího usnesení KS a relevancí přítomnosti daných prostředků na konkrétním účtu zatíženém zajištěním. Na tomto místě proto krajský soud dodává, že zamítl návrh žalobkyň na provedení důkazu výpisy z účtu, jehož číslo je uvedeno ve výroku Zajišťovacího usnesení KS, a to po celou dobu zajištění, popř. důkazů potvrzujících tvrzení žalovaného, že se ve výpise z předmětného účtu sice původně nacházel údaj o zajištění této částky, to však následně způsobovalo ČNB problémy ve výkaznictví, a proto byla tato částka převedena na celostátní účet zajištění DPH, kde byla s příslušným komentářem deponována. Krajský soud má totiž za to, že uvedené důkazy nebyly s to prokázat žádnou skutečnost relevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí o námitce, přičemž shodně s NSS má za to, že žalobkyní namítané otázky měly být nastoleny a řešeny v trestní řízení, v němž byla zajišťovací usnesení vydávána.

41. Dále krajský soud uvádí, že si je vědom skutečnosti, že jím dříve přezkoumávaná rozhodnutí žalovaného, resp. Odvolacího finančního ředitelství byla vydána před vydáním Kasačního usnesení KS, Potvrzujícího usnesení VS, jakož i následným Usnesením NCOZ a Kasačního usnesení VS. Tato skutečnost však podle jeho názoru ničeho nemění na NSS zdůrazněné vázanosti žalovaného Zajišťovacím usnesením KS, resp. Změnovým usnesením VS po celou dobu jejich platnosti. Změnové usnesení VS, jak vyplývá z přehledu výše, bylo pravomocně zrušeno VS v Olomouci až Potvrzujícím usnesením VS dne 22. 2. 2023, a tudíž až do tohoto dne byla dispozice žalovaného s vratitelnými přeplatky do výše uvedené ve Změnovém usnesení VS vyloučena a tím vyloučeno i úročení těchto přeplateků úroky podle § 155 odst. 5 či § 254 daňového řádu. Na vázanosti žalovaného Změnovým usnesením VS pak nemá podle krajského soudu žádný vliv ani skutečnost, že VS v Olomouci v Potvrzujícím usnesení VS uvedl argumentaci, z níž vyplývá, že právní důvod zajištění uvedený ve výroku Změnového usnesení VS, tj. zajištění finančních prostředků pro nárok poškozené ČR, zastoupené žalovaným, nemohl být od počátku správný, neboť ČR vůbec postavení poškozeného nesvědčilo. Účinky Potvrzujícího usnesení VS totiž působí výlučně ex nunc, přičemž zpětně konstatovaná nesprávnost či nezákonnost rozhodnutí soudu neovlivňuje fakt, že po dobu jeho existence a platnosti toto rozhodnutí správní orgány, zde žalovaného, zavazovaly.
42. Zcela se pak krajský soud ztotožňuje i se závěrem žalované, že by bylo pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí jakkoli relevantní, kdo k zajištění v trestním řízení podal podnět, popř. co Zajišťovacímu usnesení KS vytýkal státní zástupce JUDr. G.

D) Závěr a náklady řízení

43. Krajský soud s ohledem na důvodnost námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil. Jakkoli se předmětná vada týká pouze rozhodnutí žalovaného o části žádosti (námitky) žalobkyně b), je jediný výrok, jímž o této námitce žalovaný rozhodl nedělitelný, a tudíž krajskému soudu nezbylo než zrušit celé napadené rozhodnutí. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán. Žalovaný bude povinen o námitce žalobkyně b) rozhodnout v celém rozsahu a náležitě se s jejími požadavky vypořádat.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšné žalobkyně mají právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady každé z žalobkyň tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobkyň advokátkou, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „AT“), a 3) DPH z odměny a náhrad advokátky. V případě žalobkyně b) jsou součástí náhrady nákladů řízení ještě její náklady na cestovné k jednání soudu.
45. Náklady zastoupení představuje odměna za zastupování ve výši 9 920 Kč za 4 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsí žaloby, sepsí repliky a účast u jednání soudu (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 2 480 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 a § 12 odst. 4 AT), dále jedna polovina náhrady hotových výdajů za provedené úkony ve výši 1 200 Kč (4 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT), tj. 600 Kč. Dále je součástí náhrady nákladů zastoupení jedna polovina cestovného podle § 13 odst. 1 AT za cestu zástupkyně na jednání soudu dne 20. 11. 2024 a zpět do sídla zástupkyně (Olomouc – Praha) osobním vozidlem, sestávající z náhrady za spotřebované pohonné

hmoty ve výši 813,50 Kč (ujeto celkem 484 km, průměrná spotřeba dle VTP 4,4 l benzínu na 100 km a cena 38,20 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů dle § 4 písm. a) vyhlášky č. 398/2023 Sb., tj. $484/100 \times 4,4 \times 38,2$) a sazby základní náhrady ve výši 2 710,40 Kč (dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 398/2023 Sb. činí u osobních silničních motorových vozidel tato sazba 5,60 Kč za 1 km jízdy, tj. $484 \times 5,6$), tj. celkem 3 523,90 Kč, z čehož činí jedna polovina 1 761,95 Kč. Dále je součástí nákladů zastoupení jedna polovina náhrady za čas promeškaný cestou k soudu v rozsahu čtrnácti započatých půlhodin (dle § 14 odst. 3 AT činí tato náhrada 100 Kč za každou započatou půlhodinu), tj. 1 400 Kč, z čehož polovina činí 700 Kč. Součet odměny a náhrady hotových výdajů zástupkyně žalobkyň tak činí 12 981,95 Kč ($9\,920 + 600 + 1\,761,95 + 700$).

46. Jelikož je zástupkyně žalobkyň plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku odpovídající sazbě této daně (21 %), tj. o 2 726,21 Kč. Výslednou částku nákladů řízení žalobkyně a) tak tvoří součet částek $3\,000 + 9\,920 + 600 + 1\,761,95 + 700 + 2\,726,21$, což je celkem 18 708,16 Kč.
47. U žalobkyně b) je pak uvedena částka 18 708,16 Kč dále navýšena o náhradu jejích cestovních výdajů na jednání soudu dne 20. 11. 2024 a zpět do sídla žalobkyně b) zástupkyně (Olomouc – Praha) osobním vozidlem, sestávající z náhrady za spotřebované pohonné hmoty ve výši 1 547,40 Kč (ujeto celkem 494 km, průměrná spotřeba dle VTP je 8,2 l benzínu na 100 km a cena 38,20 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů dle § 4 písm. a) vyhlášky č. 398/2023 Sb., tj. $494/100 \times 8,2 \times 38,2$) a sazby základní náhrady ve výši 2 766,40 Kč ($5,60$ Kč za 1 km jízdy viz výše, tj. $494 \times 5,6$), tj. celkem 4 323,80 Kč. Celkem tak náklady žalobkyně b) tvoří součet částek $3\,000 + 9\,920 + 600 + 1\,761,95 + 700 + 2\,726,21 + 4\,323,80$, což je celkem 23 032,96 Kč.
48. K zaplacení uvedených částek stanovil soud žalovanému přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř., tj. k rukám zástupkyně žalobkyň.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu, který o ní rozhodne.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 28. listopadu 2024

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu

